

Република Србија
Врховни касациони суд
Кзз 1074/2015
22.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.В. и др., због кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира у саизвршилаштву из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру у вези са чланом 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених Д.В. и С.П., адвоката М.С. из С., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици Пословни број К.58/15 од 01.07.2015. године и Вишег суда у Суботици Посл.број Кж1 133/15 од 26.08.2015. године, у седници већа одржаној дана 22.12.2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Д.В. и С.П., адвоката М.С., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици Пословни број К.58/15 од 01.07.2015. године и Вишег суда у Суботици Посл.број Кж1 133/15 од 26.08.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици Пословни број К.58/15 од 01.07.2015. године, окривљени Д.В. и С.П., заједно са окривљеним Р.П., оглашени су кривим за кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира у саизвршилаштву из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру (ЗЈРМ) у вези са чланом 33. Кривичног законика (КЗ), за које дело је окр. Д.В. изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 8-осам месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од 3-три године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, а окр. С.П. изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 6-шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од 2-две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом окривљени су обавезани да на име паушала плате износ од по 5.000,00 динара, а окр. Д.В. и на име трошкова кривичног поступка износ од

3.078,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Виши суд у Суботици, пресудом Посл.број Кж1 133/15 од 26.08.2015. године, одбио је као неосновану жалбу браниоца окривљених и пресуду Основног суда у Суботици Пословни број К.58/15 од 01.07.2015. године, потврдио.

Бранилац окривљених Д.В. и С.П., адв. М.С., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона из члана 485. став 4. у вези са ставом 1. тачка 1) ЗКП у вези са чланом 438. став 1. тачка 1) ЗКП и због повреде закона из члана 485. став 4. у вези са ставом 1. тачка 1) ЗКП у вези са чланом 439. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и донесе пресуду којом ће у целости преиначити првостепену и другостепену пресуду Основног и Вишег суда у Суботици, те донети одбијајућу пресуду у смислу члана 422. став 1. тачка 1) ЗКП, јер су окривљени Д.В. и С.П. за исто кривично дело већ правноснажно осуђени или да донесе ослобађајућу пресуду у смислу члана 423. став 1. тачка 1) ЗКП јер дело за које су окривљени осуђени по закону није кривично дело.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених Д.В. и С.П. сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Д.В. и С.П., адв. М.С., је неоснован.

Неосновано бранилац окривљених Д.В. и С.П. у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и с тим у вези наводи да се у конкретном случају ради о пресуђеној ствари и да су окривљени за исти животни догађај који је описан у изреци побијане првостепене пресуде раније већ оглашени кривим и осуђени због прекршаја из члана 6. став 3. ЗЈРМ, правноснажном пресудом Прекршајног суда у Суботици бр. ПР-2-5-1161/1 од 09.02.2011. године, па да је на тај начин повређено једно од основних људских права загарантовано Уставом Републике Србије и заштићено чланом 4. Протокола бр. 7 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, као и једно од основних начела кривичног процесног законодавства – забране двоструког кажњавања за један јединствени животни догађај.

Изложеним наводима захтева за заштиту законитости понављају се наводи жалбе браниоца окривљених изјављене против првостепене пресуде, који су од стране другостепеног суда оцењени као неосновани, при чему је другостепени суд у својој пресуди, на страни 2 до 4 дао разлоге за ту оцену и за заузето становиште да се у конкретном случају не ради о пресуђеној ствари иако је у оба поступка (прекршајном и кривичном) реч о истим окривљенима и истом животном

догађају, јер се не ради о истоветним радњама окривљених и чињеницама и околостима под којима су предузете, у различитим фазама истог догађаја и према различитим оштећеним лицима, а те разлоге другостепеног суда као правилне прихвата Врховни касациони суд и на исте упућује, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Бранилац окривљених као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, по питању да ли је дело за које се окривљени гоне кривично дело, са образложењем да полицајци критичном приликом према окривљенима Д.В. и С.П. нису предузели ни једну службену радњу у оквиру својих законских овлашћења, односно да није доказано да су предузели радњу привођења, легитимисања, наредбе за удаљење и сл. чему би се окривљени супротстављали, а што је битан елемент кривичног дела из члана 23. став 1. ЗЈРМ, због чега у радњама које су овим окривљенима стављене на терет предметном оптужбом нема елементата наведеног кривичног дела.

И ове наводе захтева Врховни касациони суд оцењује као неосноване. У чињеничном опису дела у изреци побијане првостепене пресуде изричито је наведено да су окривљени вређали оштећене полицајске службенике, поименично наведене, описнаим погрдним речима и псовкама, приликом њихове интервенције испред угоститељског објекта „С.“ предузете у циљу спречавања сукоба између окривљених и радника обезбеђења тог угоститељског објекта и на тај начин ометали овлашћена службена лица у обављању послова безбедности и одржавању јавног реда и мира, па из овако датог чињеничног описа догађаја и радњи окривљених произилазе сва законска обележја кривичног дела из члана 23. став 1. ЗЈРМ за које су окривљени оглашени кривим побијаним правноснажним пресудама, а друго је питање, односно ствар правилности чињеничног утврђења у побијаним правноснажним пресудама да ли су полицајци критичном приликом предузели наведену службну радњу.

Налазећи, из изнетих разлога, да побијаним правноснажним пресудама нису учињене повреде закона на које се указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених Д.В. и С.П., Врховни касациони суд је, на основу члана 491. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар,
Наташа Бањац,с.р.**

**Председник већа-судија,
Јанко Лазаревић,с.р.**